

Side skal kunne hindre det Foreningsubvesen, som kun gaar ud paa at tilvejebringe Beværtning uden Beværteradkomst, synes det at være rigtigst at følge og videre bane et Spor, der alt er angivet af Domspraksis, i hvilken Hensende kan ansøres, at der endnu under Udvalgets Arbejde, under 23de November 1896, er af Landsoverretten i Viborg affagt en Dom, i hvilken det som en af Grundene til Domsældelse af en tiltalt Foreningsvært ansøres, „at Hensigten med Foreningen var at sætte den af Foreningen antagne Vært i Stand til uden Strafsansvar . . . at udøve Beværtning uden at erhverve nogen Næringsadkomst“. Med hint foran angivne Formaal for Dje er Stykket om Foreninger foreslaaet affattet (Vendningsforlag Nr. 25).

Til § 9.

Bestemmelsen om Forbrydelse af Beværteradkomst findes at være for streng (Vendningsforlag Nr. 31, 32), og det vilde næppe være rigtigst at tillægge nogen Myndighed en Ret til vilkaarlig at faskere en Adkomst (Vendningsforlag Nr. 33).

Til § 12.

Vedfagelse af en voksen giver kun ringe Garanti mod Udskænkingsmisbrug over for Personer under 16 Aar, da den, der leder saadanne Personer ind paa Værtshuse, vel ofte netop vil være et ungt Menneske, der maa kaldes voksen. Gaanske at forbyde Udskænkning til Personer under 16 Aar medfører Konsekvenser, som man frymper sig ved. Det er derfor fundet efter Omstændighederne rettest at indsætte den Betingelse, at de omhandlede Personer skulle være i Følge med en af deres Forældre eller deres Bærgere. Vel kan Værten og hans Betjening ikke altid se eller have Tid til at underrette sig, om et Slægts- eller Myndighedsforhold er til Stede; men ere de i Tvivl, kunne de jo undlade at betjene det ikke voksne Menneske med berusende Drik (Vendningsforlag Nr. 36).

Til § 13.

Findes der noget Sted Ønske om at faa Beværtninger lukkede, ikke alene paa bestemte

Nattider, men ogsaa paa visse Dagtider, bør en Bestemmelse derom i Politivedtægten kunne tilstedes. — Det turde være rigtigst at lovfæste, at Aftenlukningen skal være ens for alle Beværtere i samme Kommune, og at den skal være effektiv (Vendningsforlag Nr. 37).

Til § 15.

Der er ingen virkelig Grund til ikke at lade Brændevinsafgiften falde helt til Kommunekassen (Vendningsforlag Nr. 38 m. fl.).

Ophør af Erlæggelse af Brændevinsafgiften bør ved Forening af Næringer ikke paavirke den Del af en Mand's Erhverv, som ikke haves af Brændevin (Vendningsforlag Nr. 39).

Til § 16.

En ensartet og i et rundt Tal udtrykt Grænse for Groshandel synes hensigtsmæssig (Vendningsforlag Nr. 41).

Til § 18.

Afgiften af Handel med Brændevin m. v. findes indenfor et Maksimum og et Minimum, der kan være ens for hele Landet, at burde fastsættes i Forhold til Omsætningen med disse Drikkevarer (Vendningsforlag Nr. 44).

Til § 20.

Der ses ikke at være Grund til at give Brændevinsbrændere og Bajerstølbruggere mere Handelsret end Ret til Salg til videre Forhandling, medmindre vedkommende erhverver Næringsadkomst paa Handel med Brændevin m. v. (Vendningsforlag Nr. 49).

Til § 29.

Om Brugsforeninger (hvilket nu overvejende er den antagne Betegnelse for de Foreninger, der tidligere kaldtes Forbrugsforeninger) skulle kunne fordele berusende Drikke, bør afhænge af Kommuneraadet. At fordele berusende Drikke til Fortæring paa Stedet bør ikke være indbefattet i disse Foreningers Virksomhed. (Vendningsforlag Nr. 52).